

בעניין שבין:

1. _____ אלשוהיין, ת"ז _____
2. _____ שואהיין, ת"ז _____
3. _____ אלשוהיין, ת"ז _____

תושבי יאטא, נפת חברון
כולם ע"י ב"כ עוה"ד לינה אבו-מוך זועבי (מ.ר. 33775) ו/או יוסי
וולפסון (מ.ר. 26174) ו/או עדי לנדאו (מ.ר. 29189) ו/או מנאל חזאן
(מ.ר. 28878) ו/או שירין בטשון (מ.ר. 32737) ו/או חוה מטרס-עירון
(מ.ר. 35174)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר.
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

התובעים

נגד

1. _____ ברזני, ת"ז _____
מרח' גדעון האוזנר 60, ירושלים.
2. _____ משהיוף, ת"ז _____
מרח' בלבן מאיר 13, ירושלים.
3. _____ מזרחי, ת"ז _____
תל-אביב.
4. _____ אביסרור, ת"ז _____
מרח' המלך שלמה 8/5 חיפה.
5. **מדינת ישראל**
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים, רח' עוזי חסון 4, ירושלים.

הנתבעים

מהות התביעה: פיצויים בגין נזקי גוף
סכום התביעה: עד גבול סמכות בית המשפט

כתב תביעה

מבוא

עניינה של תביעה זו באירוע שהתרחש ביום חורף של שנת 1998, בצומת אורנים בירושלים. שלושה קטינים בני 14-16 אשר עבדו ברוכלות לפרנסת משפחתם, נפלו קורבן להתעמרות, אלימות והשפלה מצד שוטרי משמר גבול אשר הגיעו במקריות למקום, העלו את התובעים בכוח לניידת והסיעו אותם לכיוון גבל אלמוכבר תוך שהם מכים את התובעים מכות שלוחות רסן ותוך פגיעה באוטונומיה, בשלמות הגוף, בחירות ובכבוד של התובעים, הכל בידי שוטרים האמורים להיות אמונים על השלטת החוק, הסדר והביטחון בקרב הציבור.

עניינה גם במחדלי המדינה בשירות תופעת האלימות, המסמוס והחיפוי מצד שוטרי משמר גבול העובדים והפועלים בשמה ומטעמה, במחדליה בהטמעת דרכי פעולה ראויות בקרב שוטרי מג"ב, מה שימנע הישנותן של תופעות מחפירות כגון אלה ויסייע בשמירה על הסדר והאינטרס הציבוריים וכן, בחובתה לפצות את התובעים בגין הפגיעה שנגרמה להם כתוצאה ממחדליה אלה.

הצדדים

1. התובע מס' 1 הינו יליד 1.05.1981, תושב יאטא נפת חברון. בכל הזמנים הרלוונטיים לתביעה זו עבד התובע ברוכלות.
2. התובע מס' 2 הינו יליד 10.07.1982, תושב יאטא נפת חברון. בכל הזמנים הרלוונטיים לתביעה זו עבד התובע ברוכלות.
3. התובע מס' 3 הינו יליד 18.11.1983, תושב יאטא נפת חברון. בכל הזמנים הרלוונטיים לתביעה זו עבד התובע ברוכלות.
4. בכל הזמנים הרלוונטיים לתביעה זו היו התובעים 1-3 קטינים ועבדו ברוכלות בצומת אורנים באיזור קטמון בירושלים.
5. הנתבעים 1-4 שירתו בכל הזמנים הרלוונטיים לכתב תביעה זה, כשוטרי משמר הגבול במשטרה.
6. הנתבעת 5, מדינת ישראל, הייתה בכל הזמנים הרלוונטיים לכתב התביעה אחראית על פעולותיהם ו/או מחדליהם של שוטרי משמר הגבול, ובתור שכזאת גם על פעולותיהם ו/או מחדליהם של הנתבעים 1-4.

האירוע:

7. בתאריך 04.02.1998, בשעה 14:00 או בסמוך לכך, עסקו התובעים ברוכלות בצומת אורנים ליד פסי הרכבת בשכונת קטמון בירושלים.
8. באותה עת הגיע למקום רכב של מג"ב מסוג פורד טרנזיט, אשר הסיע שוטרי מג"ב ובכללם הנתבעים להחלפת משמרות בעמדות שונות באזור. לפי הוראתו של הנתבע 3, הרכב נעצר ליד הצומת בו היו התובעים. הנתבעים 3 ו-4 ירדו מהניידת, וללא כל סיבה ניגשו לעבר התובעים.
9. התובע 3 ניסה להימלט, נתבע 3 התקדם לעברו, רדף אחריו, תפס אותו בידו והעלה אותו בכוח לחלק האחורי של הרכב, ללא כל סיבה שבדין.
10. נתבע 4 הוביל את התובעים 1 ו-2 ודחף אותם בכוח לחלק האחורי של הניידת ללא סיבה שבדין.
11. לאחר שהתובעים הועלו לרכב, המשיכה הניידת בנסיעתה.
12. במהלך הנסיעה, היכו הנתבעים 1 ו-2 ושוטרים אחרים את התובעים, סטרו להם ואילצו אותם לשיר שירי הלל למשמר הגבול.
13. הנתבעים 3 ו-4 ושוטרים אחרים ישבו ברכב והיו עדים לחלק ממעלליהם של הנתבעים 1 ו-2 אולם מי מהם לא עשה דבר ו/או לא עשה מספיק לעצור את האלימות, ההתנכלות וההתעללות בתובעים.
14. לאחר נסיעה קצרה, במהלכה ספגו התובעים מכות מהנתבעים, התובעים 2 ו-3 הורדו מהניידת בסמוך לגבל אלמוכבר על פי הוראתו של נתבע 3. התובע 1 הורד בכוח מהניידת תוך כדי בעיטות בכל חלקי גופו ומכת רובה בראשו שכתוצאה ממנה הוא התעלף.
15. התובעים 2 ו-3 ניסו לעזור לתובע 1 להתעורר אולם בלא הצלחה. התובעים המפוחדים עצרו מכונית שעברה במקום וביקשו מהנהג להזמין משטרה למקום. רכב משטרה הגיע

למקום, הוזמן אמבולנס אשר הסיע את התובע 1 לבית החולים הדסה. התובעים 2 ו-3 הובלו לתחנת המשטרה לגביית עדותם אודות האירוע.

16. מי מבין הנתבעים ו/א שוטרים אחרים לא הגיש תלונה בגין האירוע המתואר לעיל ו/או לא סיפרו למפקד הפלוגה ו/או לממונים עליהם על המאורע. יתרה מזאת, בשלבים הראשונים של עדותם במח"ש, הכחישו הנתבעים את ההאשמות נגדם וטענו שלא היה ולא נברא, רק מאוחר יותר הם "נזכרו" באירוע, ומשנזכרו ניסו הם לחפות זה על זה.

השתלשלות העניינים:

17. בגין האירוע שתואר לעיל, הוגש כתב אישום בת"פ 2042/98 נגד הנתבעים 1 ו-2 לבית משפט השלום בירושלים. כבוד השופטת ר. פרידמן-פלדמן הרשיעה את הנתבע 1 בפלילים בעבירות לפי סעיפים 382 ו-280 לחוק העונשין, על סמך הודאתו.

רצ"ב העתק מכתב האישום, והכרעת הדין בעניינו של הנתבע 1 ומסומנים **נספח א'** ו-**ב'**, לפי הסדר, לכתב תביעה ומהווים חלק בלתי נפרד הימנו.

18. השופטת ר. פרידמן-פלדמן גזרה על הנתבע 1 עונש מאסר של שישה חודשים אותו ירצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי של ארבעה חודשים ופיצוי בפלילים על סך 1000 ₪ לכל אחד מהתובעים.

19. ביום 27/05/1999 הנתבע 1 הגיש ערעור לביהמ"ש המחוזי ב-ים על חומרת העונש, אולם הערעור נדחה פה אחד ע"י ביהמ"ש.

רצ"ב העתק הודעת הערעור ופסה"ד בעניינו של נתבע 1, מסומנים **כנספח ג'** ו-**ד'**, לפי הסדר, לכתב התביעה ומהווים חלק בלתי נפרד הימנו.

20. נתבע 2 הורשע בפלילים בעבירות לפי סעיפים 382 ו-280 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בגין הרשעה זו, נגזר על הנתבע 2 מאסר של 6 חודשים אותו ירצה בעבודות שירות, מאסר על תנאי של 4 חודשים ופיצוי כספי של 400 ₪ לכל אחד מהתובעים.

רצ"ב העתק הכרעת הדין וגזר הדין בעניינו של הנתבע 2 המסומנים **נספח ה'** ו-**ו'**, לפי הסדר, לכתב התביעה ומהווים חלק בלתי נפרד הימנו.

21. נתבעים 3 ו-4 הורשעו בבית הדין המשמעתי של המשטרה בעבירות של שימוש בכוח שלא כדין לפי סעיף 3 לתוספת השנייה לפקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971 וכן, שימוש לרעה בסמכות לפי סעיף 4 לתוספת הנ"ל.

רצ"ב העתק מהכרעת הדין מיום 21.01.99 המסומן **נספח ז'** לכתב התביעה ומהווה חלק בלתי נפרד הימנו.

22. בגין הרשעתם בעבירות המיוחסות להם, הוטל על הנתבע 3 עונש משמעתי של נזיפה חמורה וקנס כספי ואילו על נתבע 4 עונש של נזיפה וקנס כספי.

רצ"ב העתק מגזר הדין המסומן **נספח ח'** לכתב התביעה ומהווה חלק בלתי נפרד הימנו.

23. כעולה מגזר-הדין של הנתבע 1, הנתבעת 5 לא העמידה לדין שוטרים נוספים אשר השתתפו בתקיפת התובעים ובהתעללות בהם, חרף טענותיהם של התובעים ושל הנתבע 1.

ראה סעיף 3 לגזר הדין מיום 02.05.1999 הרצ"ב.

אחריות הנתבעים ו/או שוטרים אחרים

תקיפה

24. התובעים יטענו כי הכאתם על ידי הנתבעים ו/או שוטרים אחרים מהווה תקיפה כמשמעותו של מושג זה בסעיף 23 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], תשכ"ח-1968.

כליאת שווא

25. התובעים יטענו כי עיכובם על ידי הנתבעים כפי שתואר לעיל, מבסס עוולת כליאת שווא כמשמעותה בסעיף 26 ל לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], תשכ"ח-1968.

רשלנות

26. התובעים יטענו כי מעשי התקיפה ו/או כליאת השווא של השוטרים מהווים עוולת רשלנות בפני עצמה.

27. בנוסף, התובעים יטענו כי השוטרים התרשלו ורשלנותם התבטאה, בין היתר, במעשים ו/או במחדלים כדלקמן:

א. חרגו מסמכותם ופעלו בניגוד לחוק ולפקודות ו/או לצווי ו/או להנחיות מפכ"ל המשטרה.

ב. התנהגו בחוסר זהירות ו/או בקלות דעת ו/או בזלזול ו/או באי אכפתיות כלפי שלמות גופם ובריאותם של התובעים ו/או כלפי חירותם וכן בניגוד להתנהגות שוטרים סבירים ומיומנים בנסיבות דומות.

ג. לא עשו כל שביכולתם של אנשי משטרה סבירים לעשות בכדי למנוע את הפגיעה בתובעים או להקטין אותה.

ד. נקטו בשיטה פסולה לשמירה על הסדר הציבורי.

ה. השתמשו לרעה בסמכותם בכך שנטלו את החוק לידיהם והפעילו כוח נגד התובעים ללא כל הצדק שבדין ו/או ללא כל סיבה סבירה ו/או במידה מופרזת של כוח.

ו. השתמשו לרעה בסמכותם ו/או התרשלו במילוי תפקידם בכך שעיכבו את התובעים ו/או עצרו אותם ושללו ללא כל הצדקה עניינית את חירותם.

ז. השוטרים שהיו בניידת לא דיווחו לממונים על השימוש הלא סביר בכוח מצד הנתבעים.

ח. השוטרים האחרים בניידת לא עשו מספיק ו/או לא עשו דבר ו/או לא התערבו למניעת ההתנכלות ו/או ההתעמרות ו/או ההטרדות ו/או כל הפעולות הפסולות אותן ביצעו הנתבעים.

ט. הנתבעים לא פעלו כפי ששוטר סביר היה פועל בנסיבות המקרה.

הפרת חובות חקוקות

28. התובעים יוסיפו ויטענו כי הנתבעים ו/או שוטרים אחרים הפרו חובות חקוקות שבדין אשר נועדו לפי מובן הנכון להגן על סוג האנשים עימם נמנים התובעים, וגרמו בכך לנזק לו טוענים התובעים.

29. במיוחד יטענו התובעים, כי הנתבעים הפרו את החובות החקוקות שבחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), בפקודת המשטרה [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "הפקודה"), בתקנות המשטרה [הגדרת עבירות על המשמעת], תשט"ו-1955 (להלן: "התקנות") ובחוק יסוד כבוד האדם וחירותו (להלן: "חוק היסוד").

30. כמו כן, יטענו התובעים כי הפרת החובות החקוקות על ידי הנתבעים מהווה עוולת רשלנות בפני עצמה.

31. ליתר פירוט ומבלי לפגוע בכלליות הנטען לעיל, יטענו התובעים כי הנתבעים הפרו את החובות שלהלן:

א. סעיף 280(1) לחוק, האוסר על עובד ציבור להשתמש לרעה בסמכותו כדי לעשות מעשה שרירותי הפוגע בזכותו של אחר.

ב. סעיפים 378, 379 ו-382 לחוק בדבר תקיפה ותקיפה בנסיבות מחמירות.

ג. סעיפים 333, 334 ו-335 לחוק, האוסרים פציעה וחבלה חמורים.

ד. סעיף 368 לחוק, בדבר תקיפת קטין על ידי אחראי.

ה. סעיף 368 לחוק, בדבר התעללות בקטין או בחסר ישע.

ו. סעיף 368 לחוק, בדבר חובת דיווח על מקרים של פגיעה בקטין או חסר ישע.

ז. סעיף 243 לחוק האוסר מסירת ידיעות כוזבות.

ח. סעיף 3 לפקודה בדבר חובתו של כל שוטר לקיים את הסדר הציבורי ולשמור על בטחון הנפש.

ט. סעיף 1 לתוספת השנייה לפקודה בדבר אי מילוי הוראה מהוראות פקודות משטרת ישראל.

י. סעיף 2 לתוספת השנייה לפקודה בדבר התרשלות במילוי תפקיד.

יא. סעיף 3 לתוספת השנייה לפקודה, האוסר על התנהגות שאינה הולמת שוטר או שיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

יב. סעיף 4 לתוספת השנייה לפקודה, האוסר שימוש לרעה בסמכות שניתנה מכוח תפקיד.

יג. סעיף 8 לתוספת השנייה לפקודה, האוסר ביצוע מעצר שלא כדין או שלא בתום לב.

יד. סעיף 16 לתוספת השנייה לפקודה, האוסר התנהגות בלתי אדיבה או נקיטת לשון גסה כלפי הציבור בעת מילוי תפקיד או כשהשוטר לבוש מדים.

טו. סעיף 18 לתוספת השנייה לפקודה, האוסר ניצול מעמד של שוטר שלא לצורך מילוי תפקיד.

טז. סעיף 19(א) לתוספת השנייה לפקודה, האוסר שימוש בכוח כלפי אדם במסגרת מילוי תפקיד בניגוד לפקודות המשטרה או כל הוראה אחרת שניתנה כדין.

יז. סעיף 2 לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, האוסר כל פגיעה בגופו או בכבודו של אדם באשר הוא אדם.

אחריות הנתבעת

32. התובעים יטענו כי הנתבעת אחראית באחריות שילוחית בגין מעשיהם ו/או מחדליהם דלעיל של השוטרים, בהיותם שלוחיה ו/או עובדיה ו/או פועלים מטעמה.

33. הנתבעת אשררה את מעשיהם של הנתבעים 2 ו-3 ושל שוטרים אחרים שהיו שותפים למעשי האלימות נגד התובעים ולהשתקתם, בכך שנמנעה מלנקוט נגדם בצעדים עונשיים הולמים, למרות הטענות אשר הועלו ע"י הנתבעים 1 ו-2 במהלך משפטם הפלילי.

34. כמו כן יטענו התובעים כי הנתבעת אחראית באחריות ישירה לנזקים שנגרמו לתובעים עקב רשלנות ו/או חוסר זהירות ו/או הפרת חובה חקוקה, המתבטאים בין היתר במעשים ו/או במחדלים הבאים:

א. לא פיקחה ו/או לא פיקחה כראוי על מעשיהם ו/או מחדליהם של השוטרים, שלוחיה, ו/או פעלה בחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיחה על האנשים המסורים לאחריותה.

ב. לא דאגה להדריך ו/או להורות לשוטרים שלא להשתמש לרעה בסמכותם ולא לעשות מעשה שרירותי הפוגע בזכותם של אחרים ובכללם התובעים.

ג. לא דאגה להדריך ו/או להגדיר לשלוחיה את דבר חובתם בקיום הסדר הציבורי, שלום הציבור ובטחונו.

ד. לא דאגה להבהיר לשוטרים את הוראות ו/או צווי ו/או הנחיות מפכ"ל המשטרה ו/או המשטרה ו/או פיקחה והדריכה שלא כיאות את ההוראות הנ"ל ו/או לא נתנה הוראות בטיחות כלל ו/או במידה מספקת ו/או לא וידאה כי אנשים המסורים להדרכתה, ידעו או ישמרו עליהן.

ה. לא דאגה לשרש נורמות אלימות מקרב שוטרי משמר הגבול וגם לא לשירוש של נורמות שייעודן שיבוש חקירות אפשריות, חיפוי, טיוח והסתרה. בין היתר לא הפעילה הנתבעת אמצעים משמעתיים מרתיעים כלפי מפקדים ביחידות בהן נתגלו נורמות כאלו; לא ערכה חקירות מקיפות לחשיפה ולהעמדה לדין של מי שהיו מעורבים במעשים כאלו משנתגלו (והמקרה הנוכחי יוכיח זאת).

ו. לא הפעילה מערך מודיעיני בתוך יחידות משמר-הגבול במטרה לאתר מקרים של אלימות, לחשוף את מבצעייהם, להרחיקם משירות ולהעמידם לדין. בכך אפשרה הנתבעת לנורמות החיפוי ההדדי וההסתרה להשיג את מטרתיהן, ביטלה את גורם ההרתעה, והשאירה את נושא החקירה כשהוא תלוי תלות גמורה ברצונם הטוב של השוטרים המעורבים (אשר אכן הכחישו בהתחלה במקרה זה את האירוע מכל וכול).

ז. עצמה את עיניה מעדויות חוזרות ונשנות בדבר נורמות של אלימות ושל חיפוי השוררות בקרב שוטרי משמר הגבול, ולמעט פעולות נקודתיות כלפי שוטר כזה או אחר, ולא נקטה בצעדים מערכתיים חיוניים.

ח. ארגנה את משמר הגבול על-בסיס תרבות ארגונית המעודדת יחס עוין ותוקפני כלפי האוכלוסייה עימה הם באים במגע, במקום על בסיס תרבות ארגונית המעודדת אתוס של שירות.

ט. לא יישמה, או לא יישמה באופן מלא, המלצות של מומחים שנועדו להפחית את רמת האלימות במשטרה בכלל ובמשמר הגבול בפרט (לרבות המלצות ועדת קרמניצר בעניין זה).

י. לא עשתה את כל שביכולתה ו/או כל שהיה עליה לעשות ו/או כל שנכון ו/או דרוש היה לעשות כדי למנוע את אירוע התקיפה ונזקיו, ו/או פעלה בקלות ראש ובחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או לא השגיחה על האנשים המסורים לאחריותה.

נזקי התובעים

35. התובע הובהל לביה"ח הדסה כשהוא סובל מכאבים בכל חלקי גופו לרבות ובמיוחד בראש, בצוואר, בידיים ברגליים, בכתפיים ובגב. מבדיקתו עלה כי הוא סובל מנפיחות מקומית באיזור הקרקפת האחורית עם שפשוף שטחי, רגישות קלה באספקט מדיאלי בברך ימין, רגישות קלה באספקט לטראלי ברגל שמאל.

רצ"ב העתק תעודה רפואית מאת ד"ר אימברג רוני מביה"ח הדסה, מסומן **נספח ט'** לכתב תביעה זה ומהווה חלק בלתי נפרד הימנו.

36. התובע 1 המשיך לקבל טיפול רפואי במקום מגוריו וזאת בשל התגברות כאביו.

רצ"ב העתק תעודת רפואית מאת ד"ר פאיק דויק, מסומן **נספח י'** לכתב תביעה זה ומהווה חלק בלתי נפרד הימנו.

37. התובע 2 הוכנס לניידת בכוח וכתוצאה מכך ראשו נחבט ברצפת הניידת. כתוצאה מכך נפצע בראש והרגיש סחרחורת חזקה. נוסף על האמור, התובע 2 סבל מכאבים בכל חלקי גופו לרבות ובמיוחד, ברגליים, בידיים בראש, בגב ובכתפיים.

38. תובע 2 קיבל טיפול אצל רופא מכפרו אשר המליץ לו על נטילת משככי כאבים.

39. התובע מס' 3 סבל מכאבים בכל חלקי גופו לרבות ובמיוחד בידיים, ברגליים ובראש. התובע נטל משככי כאבים לשם הקלה על כאביו.

40. התובעים 1-3 נזקקו לעזרתם של בני משפחותיהם בכל הדרוש לתפקודם היומי וזאת בשל הכאבים אשר פקדו אותם בתכוף לאירוע. בגין עזרה זו זכאים התובעים לפיצוי.

41. תקיפתם של התובעים ע"י הנתבעים ו/או מי מהם, הותירה בנפשם של התובעים צלקת קשה, תסכול, צער וכאב שילוו אותם שנים ארוכות. במעשיהם ו/או במחדליהם רמסו הנתבעים את כבודם של התובעים, השפילו אותם ושברו את רוחם.

42. השוטרים רמסו ברגל גסה את זכויותיהם של התובעים לכבוד, לחירות ולשלמות הגוף. הפגיעה בתובעים ובכבודם, השפלתם ושבירת רוחם היו קשות במיוחד לאור גילם הצעיר והיותם ב"חסות" הנתבעים.

43. יתרה מזאת, מעשיהם של הנתבעים חמורים שבעתיים לאור העובדה שתקפו קטינים בהיותם במדי מג"ב וברכב מג"ב, שהסבירות, ההגינות והחוק מחייבים אותם להיות אמונים על שלטון החוק והשלטת הסדר והביטחון הציבוריים.

44. לאור חומרת האירוע, כפי שתואר, ויחסם המזלזל והרשלני של הנתבעים לשלטון החוק ולהוראותיו, מתבקש בית המשפט הנכבד לפסוק פיצויים עונשיים ו/או מוגברים כנגד הנתבעים מעבר לנזקיהם של התובעים, ושיהיה בהם כדי לבטא את סלידתה של החברה בכלל, ושל בית המשפט הנכבד בפרט, ממעשיהם של הנתבעים, בשיעור שייקבע על ידי בית המשפט הנכבד.

45. לחילופין, יטענו התובעים כי הם זכאים לפיצוי בגין הנזקים הכלליים שנגרמו בשיעור שייקבע על ידי בית המשפט הנכבד.

46. לבית המשפט הנכבד הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה.

47. אשר על כן, בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת להזמין את הנתבעים לדין ולחייבם ביחד ולחוד לשלם את מלוא נזקייהם של התובעים כמפורט לעיל ו/או לפי כל פירוט וחלוקה אחרים כפי שימצא בית המשפט הנכבד לנכון וצודק בנסיבות העניין.

48. בית המשפט הנכבד מתבקש עוד, לחייב את הנתבעים בתשלום הוצאות המשפט ושכר טרחת עורך דין בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום האירוע ועד התשלום בפועל.

ירושלים, היום ה-..... לחודש מאי, שנת 2004.

לינה אבו-מוך זועבי, עו"ד
ב"כ התובעים

(ת.ש. 12414)

נספח 10

תפ 002042/98

בית משפט השלום בירושלים
לפני כב' השופטת רבקה פריזמן-פלדמן

1

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

- נגד -

1. _____ ברזני
2. _____ משהיוף

הנאשמים

גזר דין - לגבי נאשם 1

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירות לפי סעיפים 382 ו- 280 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם, ביום 4.2.98, בהיותו שוטר מג"ב, ובעת שנסע עם שוטרי מג"ב נוספים בניידת מסוג טרנזיט, העלו שניים מהשוטרים לרכב שלושה קטינים שעסקו ברוכלות. במהלך הנסיעה הוכו המתלוננים בין היתר על ידי הנאשם, השוטרים סטרו להם ואילצו אותם לשיר שירי הלל למשמר הגבול. לאחר נסיעה קצרה במהלכה הוכו המתלוננים הורידו אותם השוטרים ובהם הנאשם מן הרכב בסמוך למתקן האר"ם בארמון הנציב.

2. הצדדים הגיעו להסדר טעון לפיו התביעה תבקש שישה חודשי מאסר שירוצו בעבירות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן, והסנגוריה תטען לעונש באופן חופשי.

ב"כ המאשימה טענה בטעוניה לעונש כי מדובר בתקיפה בנסיבות מחמירות ובשימוש לרעה בסמכות שהיתה לנאשם כשוטר מג"ב. לדבריה יש צורך בענישה מרתיעה ולפיכך יש לקבל את העמדה המחמירה במסגרת הסדר הטעון. נטען גם כי יש לקבוע פיצוי למתלוננים מבחינה חינוכית, כדי שתהיה תועלת בהגשת תלונה במקרים כאלה. לדבריה, יתכן שהיה מקום לגזור על הנאשם מאסר של ממש, ואולם אין לנאשם הרשעות קודמות והוא הודה וחסך מזמנו של בית המשפט. כמו כן יצטרך הנאשם להעיד נגד נאשם 2 שאינו מודה בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום.

ב"כ הנאשם טען כי מדובר בבחור צעיר, ללא עבר פלילי. הנאשם לא היה הדומיננטי באירוע, לא הוא זה שהורה להביא את הקטינים לניידת ולא הוא שנתן בה הוראות. אף שבניידת היו מספר שוטרים, הנאשם עומד לדין בגלל שהיה אדם ישר והודה שהיה במקום ושהיכה. לאחר האירוע "נזרק" הנאשם ממג"ב ועבר לשמש נהג לאלוף במילואים יוסי בן חנן. לענין הקנס והפיצוי למתלונן ציין כי מדובר בחייל בשירות סדיר, ומשמעת הקנס היא פגיעה כלכלית במשפחתו. לאור כל האמור לעיל ביקש להסתפק במאסר על תנאי ושל"צ שלא יפגע בשירותו הצבאי של הנאשם.

שירות המבחן הגיש תסקיר לגבי הנאשם ללא המלצה טיפולית. הומלץ על עונש מאסר בעבודות שירות כעונש מוחשי ומעמיד גבולות להתנהגותו של הנאשם, תוך המלצה לבחון אפשרות שהענישה לא תפגע בשירותו של הנאשם בצה"ל. כמו כן הומלץ על מאסר על תנאי.

הממונה על עבודות שירות הגיש חוות דעת לגבי הנאשם, לפיה, יכול הנאשם לבצע כל עבודה ללא מגבלה. ניתנה המלצה לגבי שני מקומות עבודה אפשריים, תוך ציון כי מרגע ריצוי העונש יוקפא שירותו הצבאי של הנאשם, הנאשם יועבר ליחידה ר"מ/3, יוחדת מוקפאי שירות, ועם תום ריצוי העונש ימשיך לשרת ביחידתו.

3. העבירות בהן הורשע הנאשם חמורות ביותר. מדובר בעבירות אלימות, תוך שימוש בכח המישרה, כשהנאשם ואחרים תוקפים קטינים בהיותם במדי מג"ב ובניידת מג"ב. לאור תומרת העבירות יש צורך בענישה מרתיעה, אשר מחד תרתיע שוטרים אחרים משימוש בכח כלפי אזרחים ללא כל הצדקה, ומאידיך תעודד נפגעים להגיש תלונה נגד מי שפגעו בהם.

לקולא אני מתחשבת בעברו הנקי של הנאשם, בגילו הצעיר ובהודאתו.

בהתחשב בכל האמור לעיל יש לנקוט בקו הענישה המחמירה במסגרת הסדר הטעון אליו הגיעו הצדדים.

לאור מהות העבירות יש מקום גם לפטיקת פיצוי למתלוננים, אף שהנאשם הינו חייל בשירות סדיר ואינו עובד. לענין זה יש לציין כי מעבר לאמור בכתב האישום לא הוגאו כל ראיות באשר לפגיעות שנגרמו למתלוננים בשל מעשיו של הנאשם, ולכך יש השלכות לענין גובה הפיצוי. לענין זה תילקחנה בחשבון גם טענותיו של הנאשם ששוטרים נוספים היכו את המתלוננים אך לא כולם הועמדו לדין. בשל מצבו של הנאשם, שהינו כאמור חייל, לא יגזר עליו קנס.

לאור האמור לעיל, אני זנה את הנאשם כמפורט להלן:

א. מאטר של 6 חודשים, אותו ירצה הנאשם בעבודות שירות בבית החולים שערי צדק בירושלים.

הנאשם יתיצב לתחילת העבודות ביום 01.06.99 אצל אתראי כח אדם ויועסק בעבודות אחזקה וסיוע.

ב. מאטר על-תונאי של 4 חודשים, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם כן יעבור תוך 3 שנים על סעיפי החוק בהם הורשע.

ג. הנאשם ישלם לכל אחד מהמתלוננים פיצוי בסך 1,000 ש"ח. הסכום יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 01.07.99.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום ט"ז באייר תשנ"ט, 2 במאי 1999 במעמד הנאשם וב"כ עוה"ד המבורגר וב"כ המאשימה גב' יבינה זכאי

מותר לפרסום מיום 02/05/1999

רבקה פרידמן-פלדמן,

שופטת

g00204298p.1 /

תאריך: 28/06/1999

בפני כב' הנשיא, השופט ורדי זילר

כב' השופט דוד חשין

כב' השופטת יהודית צור

בעניין: _____ ברזני

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבהנוכחים: עו"ד המבורגר - ב"כ המערער

עו"ד ליטמן - ב"כ המשיבה

המערער

פרוטוקול

עו"ד המבורגר: המדובר במי שנטל את החלק הזוטרי ביותר במעשה. היה מדובר בחייל טרי שזה עתה גוייס. המדובר הוא במעשה שבוצע בעיקרו של דבר ע"י אחרים ובינתיים רק הוא הורשע.

פסק דין

לא ביקשנו תשובת ב"כ המשיבה. המדובר הוא בעיסקת טיעון שהעונש שהוטל תואם את שהושג בה. איננו סבורים שהעונש חמור גם לגופו של ענין והבענו דעתנו שאלמלא עיסקת הטיעון יתכן שהענישה היתה חמורה יותר. בוודאי אין מקום להתערבות מצידנו ואנו דוחים את הערעור. ניתן היום, י"ד בתמוז תשנ"ט, (28 ביוני 1999), במעמד הצדדים.

ספח 3

בעניין:

מדינת ישראל

ע"י פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

- נגד -

1. _____ ברזני)

2. _____ משהיוף

ע"י ב"כ עוה"ד חנן רוזבינשטיין

הנאשמים

הכרעת דין - לגבי נאשם 2

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם תקיפה בנסיבות מחמירות ושימוש לרעה בכח המישרה. ענינו של נאשם 1 נסתיים בהסדר טעון, והכרעת דין זו מתייחסת לנאשם 2 לאחר שנשמעו ראיות בענינו (להלן: הנאשם).

על פי עובדות כתב האישום, ביום 4.2.98 בשעה 14:00 או בסמוך לכך, נסעו הנאשמים, שהינם שוטרים במשמר הגבול, יחד עם שוטרי מג"ב נוספים, בניידת מג"ב מסוג טרנזיט. כאשר הגיעו הנאשמים לצומת אורנים בירושלים, ביקשו מנהג הניידת לעצור, ושניים מהשוטרים שהיו ברכב ירדו והעלו לרכב שלושה קטינים ערבים שעסקו ברוכלות (להלן: המתלוננים). לאחר שהועלו המתלוננים לרכב המשיכה הניידת בנסיעתה.

נטען כי במהלך הנסיעה היכו הנאשמים את המתלוננים, סטרו להם זאילצו אותם לשיר שירי הלל למשמר הגבול. לאחר נסיעה קצרה הורדו המתלוננים מהניידת בארמון הנציב.

2. הראיות:

א. את אופן הישיבה ברכב ניתן לראות משרטוט נ 3 - נאשם 1 יושב מאחור, כאשר המתלוננים בסמוך לו, ונאשם 2 יושב במושב שמאחורי הנהג, המושב באמצעי.

ב. גירסת הנאשם:

(1) בתשובתו לאישום הודה הנאשם כי היה ברכב, אך הכחיש כי העלה את המתלוננים לרכב וכפר בכל האמור לגבי מכות וכיוצ"ב.

(2) בחקירתו במח"ש מסר הנאשם שתי הודעות.

בהודעתו הראשונה, מיום 4.2.98 בשעה 19:05, תאר הנאשם נסיעה ברכב אך הכחיש כל אירוע מיוחד, לרבות העלאת קטינים לרכב. לדבריו לא עלו כלל ילדים לרכב.

הודעתו השנייה הינה מאותו יום בשעה 21:40. בתחילתה עומד הנאשם על גירסתו כי לא עלו שלושה ילדים ערבים לרכב והוא משיב לחוקר כי אינו יודע על מה החוקר מדבר, זאת גם כשאומרים לו שידוע בודאות שהוא היה ברכב. בהמשך הודעתו, בעמ' 2, אומר הנאשם:

"עכשיו לאחר שהראת לי שיש אכן עדויות של אחרים, אני מוכן לספר לך על עצמי. זה נכון ששלושה ילדים הועלו לרכב בצומת אורנים שזה קרוב לקניון. הילדים עלו, הם הושבו מאחורה, הם ישבו מאחורה בין הספסלים של החלק האחורי של הרכב. בנוגע אלי אני מוכן לספר את האמת שהיא שאני הסתובבתי, אני חושב שזה היה לפני שהגענו לקניון אבל אני לא בטוח, ונתתי מכה עם היד על הראש של אחד מהם. ובקטע של _____ צמח אני רוצה להגיד לך שהוא לא נגע באף אחד ואמר להפסיק ואני הפעלתי את הראש והפסקתי גם לא אמרתי להם להפסיק אבל לא המשכתי להכות אותם".

בחקירתו של גובה ההודעה, יוסי מליחי, הועלתה לראשונה גירסה לפיה החוקר אמר לנאשם שאם לא יודה שהיכה את המתלוננים הוא יגרום למעצרו, ואמר לו שכדאי לו להציל את עורו ולספר שהיכה אותם. החוקר הכחיש כי אמר דברים

כאלה וציין כי כל מה שאמר לנאשם בחקירה נרשם. ואכן, בהודעה ת/2 נרשמו דברי החוקר: "יש לי עדויות של חברים שלך לצוות שאתה היית ברכב כשהועלו שלושת הילדים ליד קניון האחים ישראל, מה עכשיו יש לך להגיד?" וכן "אני שוב אומר לך שידוע לי חלקך בכל הקשור באירוע הזה ולדעתי כדאי לך לספר כל מה שאתה יודע ובכך יתכן ותציל את עורך האם עכשיו לאחר ששוב אמרתי לך שיש לי עדויות של חבריך האם אתה מוכן לספר את כל האמת?". גם לאחר דברים אלה הכחיש הנאשם את הדברים. הנאשם שינה גירסתו רק לאחר שהוצגו לפניו עדויות חבריו.

בעדותו בבית המשפט טען הנאשם כי לא נתן למתלוננים מכות ולא התערב כלל אלא היכה להגיע לבסיס. לגבי הודאתו בהודעה ת/2 טען כי לפני שכולם נכנסו לחקירה, נעשה תאום לפיו אף אחד לא אומר כלום, "לא יודעים, לא שמענו". לדבריו הוא הסכים וכך השיב בחקירה. אח"כ איים עליו החוקר שישב בכלא ויעצר, זו היתה החקירה הראשונה שעבר בחייו, הוא היה חדש בצבא ובמג"ב ונבהל. לדבריו הוא כבר לא ידע מה הוא אומר. ואז כשהוצגו לפניו עדויות חבריו, חשש והחליט "להגיד משהו קטן או משהו כזה בשביל שהוא יעזוב אותי וזה מה שהיה בעיקרון".

אינני מאמינה לגירסתו של הנאשם, הן לגבי האירועים נשוא כתב האישום והן לגבי מהלך חקירתו במשטרה. מחקירתו של הנאשם עולה כי לא נבהל כלל וכלל מהחוקר, תחילה הכחיש הכל וגם בחקירתו השניה הכחיש, גם לאחר שנאמר לו שחלקו באירוע ידוע ושכדאי לו להציל עצמו. רק לאחר שהוצגו לפניו הודעות חבריו הודה במה שהודה.

מקובלת עלי עמדת ב"כ המאשימה כי השתלשלות העניינים בהודעותיו של הנאשם מצביעה על הכחשה ראשונית של מי שמשקר בחקירתו, ועל כך שדוקא המשך הדברים הינו אמת. ההודעה עצמה מלמדת כי משהבין הנאשם כי חבריו לא עמדו בהסדר, החליט להודות ולחשוף את חלקו. אילו היה מבקש לומר דברים כדי להסיר את איומי החוקר, כפי שטען בעדותו, סביר להניח שהיה מפליל אחרים, ולא דוקא את עצמו.

עדותו של הנאשם בבית המשפט לא היתה אמינה ואני מקבלת את הודאתו במשטרה כראיה.

ג. המתלונן _____ שואהין העיד כי לאחר שהוכנסו לרכב הורידו את ראשיהם למטה, דרכו עליהם, היכו אותם והורו להם לשיר שהם אוהבים את משמר הגבול. לדבריו הוא אינו יכול לזהות מי היכה אותו מאחר שלא הרשו להם להרים את הראש כדי שלא יזהו את המכים. הם הוכו על ידי 6, 7 או 8 איש. אחד השוטרים, שישב מאחור, היה הדומיננטי.

המתלונן _____ שואהין העיד גם כן כי לאחר שהוכנסו לרכב היכו אותם החיילים בנעליהם ובידיהם וביקשו מהם לשיר "חומס פול אנחנו אוהבים את משמר הגבול". גם הוא ציין כי היו כמה שהיכו אותם ולא רק אחד. לדבריו מי שהיכו אותם היו אלה שישבו בטרנזיט מאחור ואלה שישבו בספסל האמצעי. על גירסה זו חזר העד מספר פעמים בחקירתו הנגדית, כשהוא מציין שמרבית המכות הגיעו מהמושבים האחוריים. העד ציין כי מאחר שישבו עם הראש לכוון הריצפה, אינו יכול לומר מי במושב האמצעי היכה אותו.

אין בין הצדדים מחלוקת, כפי שעולה גם מחומר הראיות, כי במושב האמצעי (שמאתורי מושב הנהג) ישבו הנאשם וצמח. הנאשם עצמו העיד, הן במשטרה והן בבית המשפט, כי צמח לא היכה איש אלא להיפך, אמר למכים להפסיק להכות. דהיינו, אין אדם אחר מלבד הנאשם אליו יכול היה המתלונן להתייחס בעדותו, עובדה התואמת את הודאת הנאשם.

עדויות המתלוננים יש בהן חיזוק הדרוש להרשעה על פי הודאתו של הנאשם במשטרה.

ד. _____ צמח, שהיה אחד מאנשי מג"ב בטרנזיט, העיד כי נאשם 1 החל להכות את המתלוננים ולצעוק עליהם. לדבריו הוא (העד) ישב במושב אחרי הנהג ולידו ישבו הנאשם ואדם נוסף. לדבריו לא זכור לו שמישהו מהמושב האמצעי היכה את המתלוננים, אך אינו יכול לדעת בודאות אם הנאשם היכה או לא.

בהודעתו במשטרה אמר העד "חלקו של רונן, אני יודע שהוא הביא להם צעקה ואח"כ אני חושב נתן להם כאפה...". את הסתירות בין דבריו במח"ש לדבריו בבית המשפט הסביר העד בכך שבמח"ש הופעל עליו לחץ רב ובכך שאיננו זוכר אם הנאשם היכה. עם זאת, לדבריו, אילו היה רואה את הנאשם מכה היה מעיד עליו כפי שהעיד לגבי נאשם 1. דבריו אלה של העד שוללים את גירסתו כי מסר את דבריו תחת לחץ. כך גם תשובותיו לשאלות אחרות "אם זה מה שכתוב זה מה שהיה", אם אמר אז כנראה שזה נכון וכו'. דהיינו, ניתן לקבל את גירסתו במשטרה כאמת, בעוד שבבית המשפט ניכר היה כי אינו מעוניין לסבך את הנאשם.

גם גירסתו של עד זה יש בה כדי לחזק במידת מה את הודאתו של הנאשם במשטרה, ככל שהדבר נדרש לצורך הרשעת הנאשם על פי הודאתו מחוץ לכותלי בית המשפט.

ה. העד _____ שושן, אחד משוטרי מג"ב שהיו בטרנזיט, העיד בבית המשפט כי הנאשם לא נתן מכות. יחד עם זאת, בחקירתו במח"ש אמר "אני בטוח שברזני נתן להם מכות לגבי האחרים אני לא בטוח אבל לא _____ ולא מזרחי שישב לידו הם בטוח לא עשו כלום". בנסיבות אלה קשה לקבל את עדותו החד משמעית בבית המשפט כי הנאשם לא היכה את המתלוננים. יש להוסיף כי מאחר שעל פי גירסת הנאשם בחקירתו הוא נתן מכה אחת בלבד, יתכן גם שהעד לא ראה מכה זו. מכל מקום אין בעדותו כדי לשלול אפשרות שהנאשם השתתף בהכאת המתלוננים.

ו. העד _____ הינו העיד על זיהוי ספנטני שעשו שניים מהמתלוננים בתהנת המשטרה. השניים הצביעו על שני אנשי מג"ב כמי שהיכו אותם (נ/5). בהודעה שמסר העד, שהינו שוטר, ת/4, ציין כי השניים שזוהו היו _____ שרעבי ו _____ ברזני. באותה הודעה מסר כי לדברי המתלוננים, השניים שזוהו היו בין התשעה שבטרנזיט.

דבריו של עד זה אינם מהווים ראיה לטובתו של הנאשם, אלא לכל היותר אין בהם ראיה לחובתו. לכל היותר ניתן להסיק מדבריו כי זוהו על ידי המתלוננים שניים מבין אנשי מג"ב שהיו ברכב, אך לאור עדות המתלוננים עצמם, אין בכך ראיה כי מדובר דוקא בשניים שהיכו אותם או שרק שניים אלה היכו אותם.

ז. עד נוסף, __ יצחק, אף הוא מאנשי מג"ב שהיו בטרנזיט, העיד כי לא ראה את הנאשם מכה את המתלוננים. עם זאת, לדבריו הוא לא ראה איש מכה את המתלוננים אלא שמע את נאשם 1 מכריח את המתלוננים לשיר ושר איתם ושמע את המכות. העד ישב לפניו, ליד הנהג. לדבריו פעמיים הסתובב לאחור וראה את נאשם 1 מכה. לגבי יושבי המושב באמצעי ציין כי אינו יודע אם מישהו מהם הסתובב ונתן מכה. לדבריו יכול להיות, הוא לא ראה. לדבריו יתכן שמישהו היכה והוא לא ראה. דהיינו, גם בעדותו של עד זה אין כדי לשלול אפשרות שהנאשם היכה את המתלוננים.

3. לאור כל האמור לעיל אני מקבלת את הודאתו של נאשם במשטרה, לפיה היכה אחד המתלוננים מכה אחת, לעדות זו נמצאו החיזוקים הדרושים, וניתן להרשיע על פיה את הנאשם.

הנאשם הועמד לדין בעבירה לפי סעיף 382 לחוק העונשין, תקיפה בנסיבות מחמירות, לפיו "נעברה עבירה לפי סעיפים 379, 380 או ... כשהיו נוכחים שניים או יותר שתברו יחד לביצוע המעשה בידי אחד או אחדים מהם דינו של כל אחד מהם - כפל העונש הקבוע לעבירה".

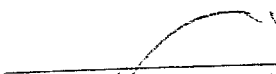
ב"כ הנאשם שולל שותפות של הנאשם למעשיהם של אחרים בטרנזיט. לדבריו, המתלוננים הועלו על הטרנזיט על ידי אחרים והוכו על ידי אחרים. נוכחותו של הנאשם ברכב היתה מקרית, שכן נאסף על ידי חבריו בתום משמרת לכוון תחנת המשטרה. לדבריו כל הטאו של הנאשם מסתכם בכך שהיה ברכב בזמן שאחרים היכו.

גירסתו של הנאשם כי לא היכה כלל את המתלוננים נדחתה כמפורט לעיל. אשר לשאלה אם המכים חברו יחדיו לביצוע המעשה - "חברו יחדיו" מצריך הידברות מוקדמת או תכנון מוקדם של מעשה העבירה. יחד עם זאת, הידברות כזו יכול שתתקיים סמוך ביותר לביצוע התקיפה ואף בצמוד לה (ראה ספרו של כב' השופט קדמי, על הדין בפלילים (2), 840. בענייננו, משהחלה הכאתם של המתלוננים, הצטרפות הנאשם ואולם אחרים, לגביהם אין ראיות כי השתתפו באירוע, יש בה מעין "הידברות" להכאת המתלוננים, ולא ניתן לראותה כמעשה של כל אחד ואחד כבודד.

במעשיו האמורים נעשה על ידי הנאשם גם שימוש לרעה בכח המשרה.

לאור האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשם בעבירות לפי סעיפים 383 ו- 280 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

ניתנה היום כ"ב בכסלו תשס"א, 19 בדצמבר 2000 במעמד

הגלה וכו' אור' יואב

 רבקה פרידמן-פלדמן,
 שופטת

וכב' התלונה אהרן ז' (ט) זין

מותר לפרסום מיום 19/12/2000

100001

בתי המשפט

בית משפט השלום ירושלים

פ 002042/98

תאריך: 27/03/01

לפני: כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

(1 . ברזני)

2 . משהיוף

הנאשם

גזר דין

1
2
3
4 1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות לפי סעיפים 382 ו-280 לחוק העונשין
5 התשל"ז-1977.

6
7 על פי כתב האישום והכרעת הדין, ביום 4.2.98 נסע הנאשם יחד עם אחרים, שהיו שוטרי
8 משמר הגבול, בניידת מג"ב מסוג טרנזיט. שנים מהשוטרים שהיו ברכב העלו לתוכו
9 שלושה קטינים ערבים שעסקו ברוכלות. במהלך הנסיעה הוכו הקטינים ואולצו לשיר שירי
10 הלל למשמר הגבול.

11
12 הנאשם הורשע בכך שהיכה אחד המתלוננים מכה אחת. עם זאת, נתקבלה גירסת
13 המאשימה, לפיה הנאשם הצטרף לאחרים שהיכו את המתלוננים, ולא ניתן לראות את
14 המכה שנתן כמעשה בודד אלא כהשתתפות עם אחרים באירוע. נקבע כי במעשיו עשה
15 הנאשם גם שימוש לרעה וכח המשרה.

16
17 2. יחד עם הנאשם הועמד לדין שוטר מג"ב נוסף, נאשם 1. נאשם זה הודה במעשים
18 שיוחסו לו בכתב האישום. על פי הסדר טעון אליו הגיעו הצדדים, ביקשה המאשימה
19 לחטיל עליו שישה חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננים
20 והסגוריה טענה לעונש באופן חופשי. בסופו של דבר נתקבלה עמדת המאשימה, ועל
21 נאשם זה נגזרו שישה חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי לכל אחד
22 מהמתלוננים בסך 1,000 ש"ח. בגזר הדין נלקחו בחשבון מחד עברו הנקי של הנאשם, גילו
23 הצעיר והודאתו ומאידיך חומרת המעשים.

בתי המשפט

פ 002042/98

בית משפט השלום ירושלים

תאריך: 27/03/01

לפני: כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

- 1
- 2 3. בטעוניה לעונש טענה ב"כ המאשימה כי ראוי שיגזר על הנאשם עונש כפי שנגזר על
- 3 שותפו. לדבריה, אין לייחס חשיבות לכך שהנאשם הורשע במתן מכה אחת בלבד, שכן
- 4 הצטרפותו של הנאשם לאחרים יש בה כדי ליצור את החומרה של הכאה משותפת.
- 5 לדבריה, הענישה עליה הוסכם במסגרת הסדר הטעון שנעשה עם נאשם 1, היא ענישה
- 6 מקילה, ונלקחה בחשבון העובדה שישנו קושי להעיד מתלוננים בעבירות מהסוג הנדון.
- 7 לדבריה, הנאשם בעניננו בחר לקיים הוכחות, ואין לזקוף זאת לרעתו, אך לא קמה לו
- 8 נסיבה לקולא של הודאה. עוד ציינה כי יש להתחשב בגורם ההרתעה.
- 9
- 10 ב"כ הנאשם ציין כי מכל השוטרים שישבו בטרנוזיט, רק שניים הועמדו לדין, מסיבה
- 11 שאיננה ברורה. לדבריו יש להתחשב בכך, שכן העמדת הלק מהשוטרים לדין מהווה הפליה
- 12 ועל בית המשפט להתחשב בכך. לדבריו, העובדה שנאשם אחר הגיע להסדר לגבי מאסר
- 13 בעבודות שירות, איננה מחייבת את הנאשם הנוכחי. עוד הוסיף כי חלקו של נאשם 1 היה
- 14 גדול יותר. ב"כ הנאשם ביקש לקבל את המלצת שירות המבחן. לדבריו לנאשם אין עבר
- 15 פלילי והוא שירת שירות צבאי ללא דופי. מדובר בהייל אחראי בעל מוסר עבודה גבוה,
- 16 ממושמע ומתפקד היטב. לדבריו הנאשם למד לקח מהתיק ואין עוד צורך בענישה מרתיעה.
- 17
- 18 שרות המבחן הגיש תסקיר ופירט את נסיבותיו האישיות של הנאשם. לנן העביר הנידונה
- 19 צויין כי הנאשם מכחיש את מעורבותו באירוע. המלצת שירות המבחן היא להטיל על
- 20 הנאשם של"צ בהיקף 250 שעות, מאסר על תנאי ומבחן. צויין כי מאסר בעבודות שירות
- 21 יפגע בנאשם.
- 22
- 23 4. לאחר ששמעתי את טעוני הצדדים, אינני מקבלת את עמדת ב"כ הנאשם. כאמור,
- 24 הנאשם, בהיותו שוטר מג"ב, השתתף יחד עם אחרים באלימות כלפי קטינים שהועלו לרכב
- 25 טרנוזיט, הוכו, הושבלו ולאחר מכן הורדו ממנו. אמנם, בהכרעת הדין נקבע כי חלקו המעשי
- 26 של הנאשם היה במתן מכה אחת לאחד המתלוננים, אולם נסיבות הענין יש בהן חומרה
- 27 הרבה מעבר למכה אחת, שאולי בנסיבות אחרות לא היתה נחשבת כחמורה מדובר
- 28 במעשים שנעשו על ידי שוטרי מג"ב, בהיותם במדים, תוך שימוש בכח המישרה, מעשים
- 29 בגינם יש להטיל ענישה שיהיה בה כדי להרתיע שוטרים אחרים, וכפי שצויין בענינו של

בתי המשפט

בית משפט השלום ירושלים

פ 002042/98

תאריך: 27/03/01

לפני: כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

נאשם 1, ענישה שתעודד נפגעים להתלונן נגד מי שפגעו בהם. בגין מעשים כפי שנעשו בעונינו, גם אם חלקו של הנאשם שלפני לא היה גדול, ראוי להטיל עונש מאסר ולו בעבודות שירות.

אשר לטענה כי שוטרים אחרים לא הועמדו לדין אף שהשתתפו באירוע - המאשימה העמידה לדין את מי שהיו לה נגדו ראיות המאפשרות הגשת כתב אישום. העובדה שחלק מהמשתתפים לא הועמדו לדין בהעדר ראיות מספיקות, אין בה כדי להפחית מחומרת מעשיו של הנאשם כפי שהוכחו וכדי לכרסם בעונש הראוי לו.

הנאשם, כמו נאשם 1, הינו בעל עבר נקי. גם גילו הצעיר עומד לזכותו, כפי שנקבע גם לגבי נאשם 1. יחד עם זאת, בעוד שלזכותו של נאשם 1 עמדה הודאתו, לא עומדת לנאשם הודאה כנסיבה לקולא. להיפך, גם כיום הנאשם אינו לוקח אחריות למעשיו. בנסיבות אלה, ראוי שענשו של הנאשם יהיה זהה לעונש שנגזר על נאשם 1, גם אם יהיה בכך כדי לפגוע בעבודתו, כעולה מתסקיר שירות המבחן. אשר לפסיקת פיצוי למתלוננים - כאן יובא בחשבון חלקו של הנאשם באירוע ואופי פגיעתו במתלוננים, לעומת נאשם 1, ולפיכך הפיצוי שיפסק בענינו יהיה קטן מזה שנגזר על נאשם 1.

לאור האמור לעיל אני דנה את הנאשם כמפורט להלן:

א. מאסר של 6 חודשים, אותו ירצה הנאשם בעבודות שירות בבית-באייר, רח' ים סוף 33 בירושלים, בימים ראשון עד חמישי בין השעות 08:00 עד 16:00 ובערב חג עד לשעה 12:00.

הנאשם יתייצב לתחילת העבודות ביום 15.4.2001.

מובהר לנאשם כי כל הפרה בעבודות השירות תביא להפסקה מינהלית ולריצוי העונש במאסר ממש.

בתי המשפט

פ 002042/98

בית משפט השלום ירושלים

תאריך: 27/03/01

לפני: כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

ב. מאסר על-תנאי של 4 חודשים, אתם לא יירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך 3 שנים על סעיפי החוק בהם הורשע.

ג. הנאשם ישלם לכל אחד מהמתלוננים פיצוי בסך 400 ש"ח. הסכום יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 2.6.2001.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום ג' בניסן, תשס"א (27 במרץ 2001) במעמד כב' הנאשם רבקה פרידמן-פלדמן

מותר לפרסום מיום 27/03/01

רבקה פרידמן-פלדמן, שופטת

130 פ002042/98

כב' הנאשם רבקה פרידמן-פלדמן: ילקט סכום בלתי מצוי - הביאת אלתי

כב' הנאשם רבקה פרידמן-פלדמן: ילקט סכום בלתי מצוי - הביאת אלתי

כב' הנאשם רבקה פרידמן-פלדמן: ילקט סכום בלתי מצוי - הביאת אלתי

הכרעת דין:-

הנאשמים, רש"ט/ח____ מזרחי להלן (נ/1) ורש"ט/ח____ אביסרור להלן (נ/2), הואשמו בפני, במסגרת ערכאת שיפוט דן יחיד, בעבירות של שימוש בכוח שלא כדין לפי סעיף 3 לתוספת השניה לפקודת המשטרה [נ"ח] תשל"א – 1974 ושימוש לרעה בסמכות לפי סעיף 4 לתוספת הנ"ל.

בכתב התלונה נטען כי בתאריך 4.2.98 בהיותם בנסיעה ברכב של מג"ב הבחינו השניים ב-3 קטינים העוסקים ברוכלות בצומת אורנים בקטמון. הנאשמים ירדו מהניידת וללא כל סיבה דחפו את הקטינים לתוך הניידת, עוד נטען כי בהיותם בניידת הוכו הקטינים על ידי שוטרים אחרים.

הנאשמים כפרו באישומים המיוחסים להם וטענו כי לא נגעו בקטינים ולא דחפו אותם וכי העלו אותם לניידת על מנת להרחיקם מהצומת ולהסיעם קרוב למקום מגוריהם בשל העובדה שהפריעו לנהגים בצומת ועשו תנועות מגונות לעבר חיילי מג"ב.

העידו בפני שניים מתוך שלושת המתלוננים הקטינים, _____ ו_____ שואהין. העד _____ שואהין לא התייצב לדיון הראשון שנקבע בתיק זה ולא סיפק הסבר לאי התייצבותו. גם לדיון השני שנקבע לא התייצב העד והפעם דווח לנו על ידי המוקד להגנת הפרט, כי העד נפגע בתאונת דרכים ועל כן נבצר ממנו להתייצב לדיון במועד הנוסף שנקבע.

מכיוון שבהליך של דן יחיד עסקינו, הליך בו יריעת הראיות פרושה לפני השופט בטרם יחל הדיון, לרבות הודעתו של העד הנ"ל, ועל מנת למנוע עינוי דין מיותר לנאשמים ובשל העובדה שלא ברור מתי יחלים העד מאותה תאונה, הסתפקתי בהודעתו ובעדותם בפני של שני הקטינים הנ"ל.

בנוסף לעדותם של הקטינים שמעתי את הנאשמים ואת העדים שוטרי מג"ב, _____ שושן ושרעבי _____

מחומר הראיות והעדויות עולה כי אין מחלוקת על העובדות כלדלהלן:

ביום 4.2.98 בשעות הצהריים עסקו הקטינים _____, _____ ו_____ ברוכלות בצומת אורנים ליד פסי הרכבת בשכונת קטמון.

באותה עת הגיע רכב מג"ב מסוג טרנזיט אשר הסיע שוטרי מג"ב חובה ובתוכם הנאשמים, להחלפת משמרות בעמדות שונות באזור. הנאשמים ישבו בחלקו הקדמי של הטרנזיט יחד עם הנהג ושני חיילים נוספים, ובחלק האחורי ישבו 3 או 4 שוטרי מג"ב נוספים.

הנאשמים ירדו מהטרנזיט וניגשו לעבר הקטינים. וכאשר אחד מהם ניסה להימלט נ/1 התקדם לעברו, תפס אותו והובילו לטרנזיט כשהוא אווחו בידו וכך גם העלה אותו לחלק האחורי של הרכב.

נ/2 הוביל את השניים האחרים והעלה אותם לרכב, נ/1 הורה לנהג הטרנזיט להוריד את הקטינים ליד ג'אבל מוכאבר.

הקטינים סיפרו בהודעותיהם ובעדותם בפני כי הנאשמים דחפו אותם בכוח לתוך הטרנזיט, וכי במהלך הנסיעה לג'אבל מוכאבר הכו אותם שוטרי מג"ב בכל חלקי גופם, באגרופים ובקת של הרובה, אילצו אותם לשיר שירי הלל למג"ב וקיללו אותם.

העז _____ טען כי הורד בכוח מהטרנזיט תוך כדי בעיטות ומכת רובה בראשו וכי הוא התעלף והובל באמצעות אמבולנס לבית חולים.
 כאמור, הכחישו הנאשמים שימוש בכוח כלפי המתלוננים, לדבריהם כאשר הגיעו לאותה צומת הבחינו במתלוננים שעשו לעברם תנועות מגונות, ואזרח ניגש לנ/ 1 וסיפר לו כי המתלוננים קופצים לכביש ומפריעים לתנועה. הנאשמים סיפרו כי ירדו מהטרנזיט התקדמו לעבר המתלוננים וקראו להם לגשת אליהם, שניים התקרבו לעברם ואילו השלישי ברח. נ/ 1 התקדם לעברו תפס אותו והובילו לטרנזיט תוך שהוא אחז בידו.

ראשית אקדים ואומר כי אינני נדרשת להכריע בכל אותה מסכת של מכות והשפלות במהלך הנסיעה בטרנזיט, עליה התלוננו הקטינים בחקירתם ובעדותם בפני. בעניין זה מתנהל משפט פלילי נגד אותם שוטרי מג"ב החשודים במעשים אלו.
 עוד עלי להדגיש כי, אף שהמתלוננים לא זיהו את הנאשמים ולא יכלו לתת תאור של אותם שני שוטרי מג"ב שהכניסו לרכב, הרי שהנאשמים עצמם הודו בחקירתם במח"ש וגם בעדותם בפני כי הם אלו שירדו מהטרנזיט והכניסו את המתלוננים לתוכו. וכי ההחלטה להוביל את המתלוננים לג'אבל מוכאבר היתה של נ/ 1.
 לאור האמור, עלי להכריע איפה בשאלות העיקריות נשוא כתב התלונה והן:
 א. האם הנאשמים דחפו את המתלוננים לתוך הניידת?
 ב. האם הנאשמים השתמשו בסמכותם לרעה כאשר הכניסו את המתלוננים לניידת?

לעניין השימוש בכוח-דחיפה לניידת, החלטתי להעדיף את גירסתם של הקטינים על פני גירסתם של הנאשמים בעניין זה וזאת מהטעמים הבאים:
 התרשמתי מעדותם של המתלוננים בפני שהיתה עדות עקבית וקולחת ולא סתרה את הגירסה שמסרו לראשונה במח"ש. המתלוננים דייקו בפרטים רבים בעדותם אשר נתמכו גם בעדויות של שוטרי מג"ב שנחקרו בעניין זה כפי שיפורט להלן:
 המתלוננים סיפרו כי רק שני שוטרי מג"ב ירדו מהטרנזיט ותפסו אותם וכי אחד מהם ברח, עובדות אלו נתמכות במדויק בעדויות הנאשמים.
 אשר להתרחשות בתוך הטרנזיט במהלך הנסיעה, בדברים מהותיים כגון העובדה שהוכו ואילו צם לשיר נתמכת עדותם של המתלוננים בעיקרה, בהודעותיהם של שוטרי מג"ב רובוסקי _____, צמח _____, יניב _____ ושרעבי _____
 דברי המתלוננים לגבי המקום בו הורידו אותם השוטרים, והאופן בו הורדו, דהיינו שניים הורדו תחילה ורק אחר כך הורד השלישי, _____, אף הם נתמכים בהודעות השוטרים.
 גם העובדה ש _____ נזקק לטיפול רפואי ופונה על ידי אמבולנס מקבלת אישור בחומר הראיות. למעשה גירסת המתלוננים מראשיתה ועד סופה נתמכת בעדויות השוטרים למעט אותו פירוט ספציפי לגבי השימוש בכוח שנעשה בשלבים השונים של הארוע.

לעומת גירסתם האיתנה של עדי התביעה, גירסת עדי ההגנה ובתוכם הנאשמים היתה בלתי עקבית, מתחמקת ומתפתלת. כבר בחקירתם הראשונית מסרו שוטרי מג"ב שהיו בטרנזיט גירסאות לא נכונות בלשון המעטה.
 בהודעה הראשונה התחמקו והרחיקו עצמם מהארוע, בהודעה נוספת שנגבתה מרובם, חזרו בהם השוטרים וקשרו עצמם לאותו ארוע של העלאת הקטינים לטרנזיט והובלתם לג'אבל מוכאבר.

גם בעדותם בפני ניסו הנאשמים להחמק, ותחילה הכחישו מגע כלשהו עם המתלוננים בעת העלאתם לניידת.

נ/ 1 סיפר "הנערים עלו לרכב מרצונם לאחר שהדלתות האחוריות של הטרנזיט נפתחו, אנחנו לא דחפנו אותם". (עמ' 6 לפר').

לשאלת השופטת "האם דחפת את הנערים דחיפת זירוז על מנת שיכנסו מהר לטרנזיט? השיב נ/ 1 אני רק תפסתי את הנער שברח בידו והעלתי אותו באופן זה לטרנזיט..". (עמ' 6 לפר').

נ/ 2 אומר בעמ' 7 לפר' בעדותו הראשית: "בקשתי מהם שיעלו לטרנזיט, הם עלו בלי שום מגע." בתשובה לשאלות השופטת אומר נ/ 2 "יכול להיות שהנחתי את ידי בתנועת חיבוק או אחיזה בגב מאחור של הנערים על מנת לסייע להם לעלות לטרנזיט...".

נ/ 2 סותר את דבריו של נ/ 1 אשר טען כי החליט לתפוס את הנערים ולהרחיקם מהצומת, משום שאזרח ניגש אליו בצומת ואמר לו שהנערים קופצים לכביש. בעניין זה אומר נ/ 2 "אני לא זוכר דבר כזה שניגש אלי אזרח בצומת ואמר לי שהנערים מפריעים לתנועה. לדבריו הם תפסו את הנערים בגלל התנועות המגונות שעשו". (עמ' 8 לפר').

נ/ 2 סיפר בעדותו בפני כי ראה את נ/ 1 שם לאחד המתלוננים יד על הכתף ומוביל אותו לכיוון הטרנזיט (עמ' 7 לפר'). למרבה הפלא בהודעותיו במח"ש לא טרח נ/ 2 לציין תאור זה של האחיזה בכתף. נ/ 1 לעומת זאת אומר כי תפס את אותו מתלונן ביד כדי שלא יברח. דברים אולם גם נ/ 1 לא ציין בהודעתו במח"ש.

צורה היריעה מלהכיל את הבדלי הגירסאות בין שתי ההודעות שמסרו הנאשמים במח"ש והדברים שמסרו בעדותם בפני.

יודגש כי הקטינים למעשה עוכבו על ידי הנאשמים. הם לא היו בחזקת עצורים, ואשר על כן לא היתה לנאשמים כל סמכות לגעת בהם ולהעלותם בכוח לטרנזיט. מעבר לכך, הנאשמים אינם טוענים כי המתלוננים התנגדו להעלאתם לטרנזיט, לטענתם עלו המתלוננים מרצונם ועל כן לא היתה סיבה להעלותם בכוח.

נוכח האמור לעיל, החלטתי להאמין לגירסת המתלוננים לפיה הנאשמים דחפו אותם לטרנזיט. בעשותם כן השתמשו הנאשמים בכוח שלא כדין. כמאמר מוסגר אתייחס גם לטענתו של _____ שואהין כפי שעולה מהודעתו במח"ש, לפיה אותם שוטרי מג"ב שרדפו אחריו הפילוהו ארצה והכוהו בקת הנשק. בעניין זה עדותו הינה עדות יחידה, והמתלוננים האחרים _____ ו _____ אינם חוזרים על תאור זה של _____, בהסבירם כי לא ראו מה קרה ל _____ כאשר ברח מפני השוטרים גם העובדה ש _____ ו _____ טענו בתוקף כי לא הוכו על ידי השוטרים שתפסו אותם בצומת בטרם הועלו לטרנזיט כאשר העד _____ אומר בעמ' 5 לפר' "כאשר תפסו אותנו לא היכו אותנו מחוץ לרכב כנראה כדי שלא יראו אותם מכים אותנו העוברים ושבים", מחלישה במידת מה את טענתו של _____.

בנוסף לאמור, גם התביעה לא מצאה לנכון להאשים את הנאשמים בכתב התלונה באותם מכות להם טען ____ . אשר על כן לאור חומר הראיות שבפני אני קובעת כי טענותיו של ____ לגבי אותן מכות שהוכה מחוץ לרכב לא הוכחו בפני מעבר לכל ספק סביר.

השאלה הנוספת בה אני נדרשת להכריע הינה: האם השתמשו הנאשמים לדעה בסמכותם כאשר החליטו להעלות את המתלוננים לניידת.

המתלוננים עסקו ברוכלות ללא היתר או ללא רשיון, כלומר, עברו עבירה על פי חוק רישוי עסקים, עבירה שדינה 6 חודשי מאסר. כידוע עבירות מסוג זה אינן מקנות לשוטרי סמכות מעצר ללא צו. על פי פקודת סדר הדין הפלילי (נוסח חדש), תשכ"ט – 1969 בסעיף 2 נקבע כי: "היה לשוטרי יסוד סביר להניח שאדם עבר עבירה, רשאי הוא לדרוש ממנו שימסור לו שמו ומענו, ורשאי הוא לדרוש שילווח אליו לתחנת המשטרה".

כל מה שטמון בחובה של סמכות לפי סעיף 2 הנ"ל הינו "סמכות העיכוב" ואין הוא מקנה סמכות לשלול חירותו של אזרח, אלא לדרוש ממנו שימסור את שמו ומענו ולהניח לו לנפשו. במקביל, שוטרי שהחליטו לטפל בעבירה זו של רוכלות ידווח על כך לרשות הרשוי – הפיקוח העירוני.

ככלל, המחוקק העניק סמכויות לרשות הרישוי לאכוף את הוראותיו כנגד רוכלים הפועלים ללא רשיון או המפדים את תנאי הרשיון. והוא אינו מקנה למשטרה באופן מפורש סמכויות לתפיסת מרכולתו של רוכל או לצוות עליו באופן מנהלי להפסיק את העיסוק בו. כלומר המחוקק בחר ברשות הרישוי לאכוף חוקים אלו במצב הרגיל של הדברים והמשטרה תפנה את הטיפול בסוגים כאלה של רוכלים, לרשות הרישוי הנוגעת. בניסבות מיוחדות המצדיקות התערבותה של המשטרה, כגון כאשר קיים סיכון חריף לתנועה כתוצאה מעיסוק ברוכלות ורשות הרישוי נתבקשה להפעיל סמכויות הנתונות בידה ולא עשתה כן תפעל המשטרה על פי סמכויותיה.

במקרה הנדון, אמנם לא ברור אם עיכובם של המתלוננים נעשה דווקא בשל עיסוקם כרוכלים בצומת. עם זאת מצאתי לנכון להבהיר המצב המשפטי ככל שהדבר נוגע לעבירות על פי חוק רישוי עסקים.

הנאשמים החליטו להעלות את המתלוננים לרכב המשטרתי והסיעו אותם לאזור ג'אבל מוכבר. גם אם נאמין לטענת הנאשמים לפיה הסיבה לטפולס ברוכלים הקטינים היתה הפרעה חמורה לתנועה וסיכון חיי נהגים, נשאלת השאלה האם טיפול שכזה, הסעתם למקום אחר, הינו נכון ונעשה בהואם לסמכויות המוקנות לאנשי משטרה.

לא ברור לאיזו תכלית נלקחו אותם קטינים לג'אבל מוכבר. השלושה הינם תושבי הכפר יטה שליד חברון. הסברו של נ/ 1 לפיו הסיע אותם לאזור הקרוב למקום מגוריהם וכך נהוג במקרים מסוג זה, הינו בלתי סביר ונראה שהסעת הנערים היתה לצורך ענישתם, הרחקתם ממקום העיסוק ברוכלות.

הסמכות המוענקת לאנשי משטרה לדרוש ממעוכב להילוח אליהם על פי סעיף 2 לפסד"פ הינה אך ורק לתחנת המשטרה ולא ליעדים אחרים. אשר על כן פעולה זו של הסעתם של הקטינים ליעד אחר – ג'אבל מוכבר ולא לתחנת המשטרה הינה פעולה בלתי חוקית גם אם היא נעשתה במסגרת הסמכות לדרוש ממעוכב להילוח.

מלכתחילה היה על השוטרים לפנות לגורמי רשות הרישוי הנוגעת בבקשה כי תפעיל את סמכויותיה כלפי הרוכלים. ואם הרשות לא היתה עושה זאת היה מקום לפעול במסגרת סמכויות האכיפה הנתונות בידי משטרת ישראל. במקרה זה הטיפול היה צריך להסתכם בעיכובם של המתלוננים, תשאולם ורישום דו"ח על הפרעה לתנועה. לצורך זה לא היה מקום לדרוש מהם להלוות לתחנת המשטרה.

לאור האמור, החלטתי להרשיע את הנאשמים גם בעבירה של שימוש לרעה בסמכות בכך שהעלו את הקטינים לניידת והורו להורידם באזור ג' אבל מוכבר.

סיכמו של דבר אני מרשיעה את הנאשמים בעבירות שיוחסו להם בכתב התלונה.

בשולי הכרעת הדין אני מורה להעביר עותק מפסק הדין לעיונו של מפקד מג"ב לצורך העמקת ההדרכה וההסברה בנושא חשוב ועקרוני זה של טיפול ברוכלים ללא רשיון.

ניתן והודע היום 21/1/99.

זכות ערעור תוך 15 יום ממתן הכרעת הדין.

חתימת נ/ 1 רש"ט/ח _____ מזרחי

חתימת נ/ 2 רש"ט / ח _____ אביסרור

החלטת
בתיק/ר

חתימת השופטת: _____

גזר-דין

הנאשמים הורשעו על ידי בשתי עבירות משמעת כאשר האחת מהן הינה שימוש בכוח שלא כדין ונחשבת לעבירה חמורה מבין עבירות המשמעת המנויות בתוספת השניה לפקודת המשטרה.

המסכת העובדתית שהתגלתה מעדויות המתלוננים היתה קשה במיוחד בכל הנוגע לשלב שבו היו בתוך הסרנויט, ולטענתם הוכו על ידי שוטרי מג"ב אחרים, ועברו מסכת השפלות במהלך אותה נסיעה ממקום הארוע ועד למקום בו הורדו מהסרנויט, ג'אבל מוכבר. לא הוכח שאותה מסכת עובדתית קשה היתה בנוכחות הנאשמים בתוך הסרנויט, ולא הוכח כי לנאשמים היה חלק כלשהו במעשים אלו.

אומנם, הרשעתי את הנאשמים בעבירה של שימוש בכוח שלא כדין, אלא שמדובר במעשה של דחיפה של אותם קטינים לתוך הרכב. אין מדובר במכות לשמן או התעללות, אלא דחיפת זיכרון לצורך הכנסת המתלוננים לסרנויט.

התרשמתי כי המעשים בגינם הורשעו הנאשמים, בעיקר העבירה של שימוש לרעה בסמכות, נעשו בשל חוסר ידע והעדר הכשרה מתאימה לטיפול בארועים משטרתיים על ידי חיילי מג"ב, ובכלל זה הנאשמים.

נ/1 הציג בפני חוות דעת ממפקדו ממנה עולה כי מדובר בשוטר חיובי המבצע את המוטל עליו בצורה טובה ומשקיע לטובת העבודה, וכי אין איתו בעיות משמעת מעיון בגליון הרשעותיו הקודמות של נ/1, אכן, ניתן להתרשם כי אין לו עבר משמעתי מכביד. הוא לא הורשע בביד"מ, ולחובתו 2 הרשעות, האחת גרימת נזק והשניה העדרות מתפקיד, אשר ניתן לומר לגביהן כי הן אינן רלוונטיות להרשעה בתיק הנדון.

נ/2 הציג בפני מכתב ממפקדו, ס/2, ממנו עולה, בין היתר, כי מדובר בלוחם הממלא תפקידו בצורה מושלמת וטובה מאוד לאורך כל השירות. מעיון בגליון הרשעותיו קודמות של נ/2 נמצאו לחובתו 2 הרשעות בפני דן יחיד, האחת התחצפות לקצין והשניה שינה בתפקיד. למעשה, ניתן לומר גם לגבי נאשם זה כי אין לו בעיות משמעת מיוחדת.

בבואי להחליט על העונש הראוי אותו יש להסיל על הנאשמים עלי לקחת בחשבון את העובדה שזו הרשעתם הראשונה בערכאת דן יחיד בעבירות מסוג זה שהורשעו, עלי להתחשב בטיב שירותם וההערכה לה הם זוכים מצד מפקדיהם, העובדה שהם משרתים בתפקידי מג"ב המצריכים חיכוך יומיומי עם אוכלוסיה שהינה לעיתים עויינת, וזאת הרשעתם הראשונה בגין התנהגות בלתי תקינה כלפי אוכלוסיה זו. בעיקר עלי להתחשב בעובדה שטיפולם של הנאשמים במקרה זה נבע מחוסר מקצועיות וחוסר הבנה בסיסית בסמכויות המשטרה כמו כן, עלי להתחשב בנסיבות השימוש בכוח בהם הורשעו כפי שפורט לעיל.

לאור העובדה שלמעשה היה זה נ/1 שהורה להסיע את הנאשמים ולהורידם בג'אבל מוכבר, ועל כן אחריותו הינה גדולה מזו של נ/2, אני סבורה שעלי להבדיל בין העונש אותו יש להטיל על נ/2 באופן שהוא יהיה מופחת מזה של נ/1.

לאור האמור לעיל, אינני סבורה שיש למצות את הדין עם הנאשמים, שכן מדובר למעשה במעידה ראשונה שלהם. והם הביעו בפני חרטה על המקרה. אשר על כן, החלטתי להטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

נ/1:

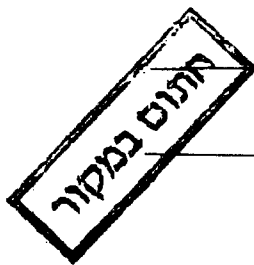
- א. נזיפה חמורה.
ב. קנס כספי בסך 250 ש"ח, אשר ישולם בשני תשלומים שווים ורצופים.

נ/2:

- א. נזיפה.
ב. קנס כספי בסך 200 ש"ח, אשר ישולם בשני תשלומים שווים ורצופים.

ניתן והודע היום 21/1/99.

זכות ערעור תוך 15 יום ממתן הכרעת הדין.

חתימת נ/1 רש"ט/ח — מזרחי

חתימת נ/2 רש"ט/ח | אביסרוד

חתימת השופטת